

PARADAIS

Van dezelfde auteur:

Orkaanseizoen

Fernanda Melchor

Paradais

Uit het Spaans vertaald
door Lisa Thunnissen

WERELDBIBLIOTHEEK • AMSTERDAM

Deze uitgave is tot stand gekomen na een overeenkomst
met Literarische Agentur Michael Gaeb, Berlin,
i.s.m. Marianne Schönbach Literary Agency, Amsterdam

Oorspronkelijke titel *Páradais*

© 2021 Penguin Random House Grupo Editorial, Mexico

© 2022 Nederlandse vertaling Lisa Thunnissen /

Uitgeverij Wereldbibliotheek

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp en omslagbeeld Oliver Munday

Omslagbewerking Maartje Vermeer

Foto auteur © Antonio Cruz

NUR 302

ISBN 978 90 284 5144 5

www.wereldbibliotheek.nl

Voor Luis Jorge Boone
Voor Darío Zalapa

.

*Wat zal er gebeuren? Er zal niets gebeuren.
Het is uitgesloten dat er iets voorvalt.
Wat zal ik doen? [...] Verliefd worden
in de wetenschap dat alles verloren is en
dat er geen enkele hoop is.*

José Emilio Pacheco
Las batallas en el desierto [Gevechten in de woestijn]

I hear those sirens scream my name.

David Lynch, 'Up in flames'

Het was allemaal de schuld van die dikzak, dat zou hij tegen ze zeggen. Het was allemaal de schuld van Franco Andrade en zijn obsessie met mevrouw Marian. Polo had hem alleen maar gehoorzaamd, de orders opgevolgd die hij hem gaf. Serieus, die gast was bezeten van die vrouw, Polo wist zeker dat hij het al weken nergens anders meer over had dan over haar neuken, haar linksom of rechtsom de zijne te maken; altijd hetzelfde liedje, als een vastgelopen plaat, met een glazige blik en rode ogen van de alcohol en zijn vingers bespikkeld met poederkaas die dat smerige varken pas afleebberde nadat hij de allerlaatste kruimel uit het partypack chips had gevist. Ik ga haar zo neuken, brabbelde hij nadat hij overeind was gekrabbeld op de rand van de steiger, ik naai haar zo en dan zet ik haar op handen en knieën en neuk ik haar zo, en hij veegde zijn kwijl af met de rug van zijn hand en glimlachte van oor tot oor met die joekels van tanden van hem, wit en keurig recht als een tandpasta-reclame en driftig op elkaar geklemd terwijl hij met zijn schuddende puddinglijf klunzig de coitus uitbeelde, en

Polo wendde zijn blik af en lachte als een boer met kiespijn en zag zijn kans schoon om de afgeleide dikzak de fles te ontfutselen, nog een sigaret op te steken en de rook hard de lucht in te blazen, om de agressieve mangrove-muggen te verjagen. Die dikzak lulde maar wat, dacht Polo, het was gewoon een potje stoer doen, pure dronkenmanspraat, of dat dacht hij tenminste in het begin, de eerste keren dat ze zich bezatten op de steiger, op het donkerste stuk van de kleine houten aanlegplaats die parallel aan de rivier lag, net waar het licht van het terras ophield en de schaduwen van de takken van de wilde vijgen afschermden van de blikken van de nachtwaker en de bewoners van het villapark, vooral die van Franco's opa en oma, die volgens hem een beroerte zouden krijgen als ze 'kleinzoonlief' zouden betrappen op het consumeren van alcoholische dranken en sigaretten roken en God mag weten wat voor andere vuiligheid, en het toppunt, hij zat daar samen met een lid van het 'personeel', zoals die mongool van een Urquiza de medewerkers van het villapark noemde: de tuinman nota bene, een schandaal met hoofdletters, een grove schending van vertrouwen waar Polo voor zou betalen met zijn baan, iets wat hem eigenlijk aan zijn reet zou roesten, hij zou maar al te graag ophoepelen uit dat klerevillapark om nooit meer terug te komen; het ding was dat hij vroeg of laat terug naar huis zou moeten en het getier van zijn moeder zou moeten slikken, en hoewel hij dat een ellendig vooruitzicht vond – of anders wel ronduit angstaanjagend,

serieus –, kon Polo het niet weerstaan. Hij kon nooit nee zeggen tegen dat varken wanneer die door het raam naar hem gebaarde, hij wou niet stoppen met zuipen op de steiger ook al had hij een pishekel aan die idioot, ook al werd hij strontziek van dat gewauwel altijd en die eeuwige obsessie met zijn buurvrouw, op wie de dikzak op slag smoorverliefd was geworden die middag eind mei toen de Maroño's in hun witte Grand Cherokee het villapark Paradais binnen kwamen rijden voor de sleuteloverdracht van hun nieuwe woning, met achter het stuur mevrouw Marian in eigen persoon.

Polo herinnerde zich die dag nog goed, hij had staan grinniken omdat de vrouw des huizes reed en haar man naar de bijrijdersstoel was verbannen, toen het raampje zoemend naar beneden zakte en er een vlaag ijskoude lucht in zijn bezwete gezicht sloeg. De vrouw droeg een donkere bril waarachter haar ogen helemaal verdwenen en waarin Polo zijn eigen gezicht weerspiegeld zag, terwijl zij hem uitlegde wie ze waren en wat ze daar deden, met haar knalrood gestifte lippen, haar blote armen vol zilveren armbanden, die tinkelden als een windgong toen Polo eindelijk de slagboom bij de ingang opende en zij naar hem zwaaide om hem te bedanken. Een dertien-in-een-dozijn-dame, *whatever*, hĳ was nooit onder de indruk geweest. Precies hetzelfde als al die andere vrouwen die in de witte huizen met nepdakpannen van het villapark woonden: altijd met donkere zonnebrillen, altijd fris en fruitig achter de gepolariseerde ramen van hun

kolossale SUV's, hun haren geverfd en gesteid, hun nagels piekfijn bijgewerkt, maar niks bijzonders als je ze van dichtbij zag; nou goed, niks om zo van ondersteboven te raken als die stomme dikzak deed, zo spannend was ze echt niet, serieus. Je kende haar vast van de foto's, haar man was beroemd, hij had een tv-programma, en eens in de zoveel tijd stonden ze met z'n vieren in de roddelbladen: hij kaal en klein van stuk, altijd in pak en met een overhemd met lange mouwen ondanks die tyfus-hitte, de twee blagen, en zij, die alle aandacht trok met haar rode lippen en die glinsterende ogen die stilletjes naar je leken te lachen, speels en boosaardig tegelijk, met koket samenzweerderig opgetrokken wenkbrauwen, langer dan haar echtgenoot op haar sleehakken, met haar hand in haar zij, haar losse haren tot aan haar schouders en om haar hals meerdere opzichtige kettingen. Dat was het woord dat haar het beste beschreef: ze was eerder opzichtig dan knap, ze sprong in het oog, alsof ze enkel en alleen gemaakt was om je blik te vangen met haar in de sportschool gecultiveerde rondingen en haar tot halverwege haar dij ontblote benen, gehuld in ruwzijden rokjes of korte broekjes van bleek linnen die afstaken tegen de bronzen glans van haar altijd gebruinde huid. Een prima kontje, ja, hij was niet blind ofzo, het was een best acceptabel kontje, waarop ze vooralsnog de kilometerstand verborgen wist te houden, evenals de striemen en de ravage die ze had overgehouden aan de twee zoons waarvan ze was bevallen – de oudste was al

een hele knul – met crèmepjes en designkleding en dat metronomische, volkomen beheerste heupwiegen wanneer mevrouw ergens heen stapte, op hakken of sandaal-tjes of blootsvoets over het gazon, en waardoor het halve villapark omdraaide om naar haar te kijken als ze langsliep. Precies wat ze wou, toch? Dat ze verlangend naar haar keken, op haar geilden, schunnige gedachten over haar hadden in het voorbijgaan. Het was te zien dat ze ervan *smulde*, en hetzelfde gold voor die kale man van haar, altijd als Polo ze samen zag had die vent zijn poot prominent ergens op haar geplant: hij pakte haar bij haar middel, klopte op haar onderrug of betastte een bil, trots als iemand die zijn territorium markeert en zijn mooiste speeltje showt, terwijl zij alleen maar glimlachte, dolgelukkig dat ze werd bewonderd, en daarom onderdrukte Polo altijd de behoefte om naar haar te kijken, pushte hij zichzelf om de instinctieve spanning in zijn nek te bedwingen, de bijna machinale ruk die hem maande zijn hoofd te draaien om het spoor te volgen van die schommelende billen die vrolijk en relaxed door de straten van het villapark drentelden, voornamelijk omdat hij niet wou dat iemand – die vrouw niet, haar man niet, haar zoons niet en die mongool van een Urquiza niet, maar vooral zij niet, die huppelkut – hem zag staren, hem met half dichtgeknepen ogen op haar zag geilen, met openhangende mond waaruit een draadje kwijl droop, zoals bij die achterlijke dikzak wanneer hij haar van een afstandje stond te begluren. Het was zo *overduidelijk* dat

hij gek op haar was, hij kon het niet eens verbergen en zelfs Polo kreeg het uiteindelijk door, en dat terwijl hij destijds, in het begin, toen de Maroño's zich eind mei in het huis op nummer zeven vestigden, helemaal nog niet omging met Franco Andrade; het feest van dat etterbakje Micky was nog niet eens aangekondigd en ze hadden geen van beiden ooit ook maar een woord met de ander gewisseld. Maar je kon die dikzak echt met geen mogelijkheid over het hoofd zien als je hem tijdens zijn omzwervingen tegen het lijf liep, altijd in z'n eentje aan het lummelen op de kasseistraten van Paradais, met zijn formidabele buik en zijn appelwangengezicht vol overrijpe puisten en die blonde krulletjes waardoor hij er belachelijk uitzag, een soort overvoed cherubijntje; een wandelende drilpudding wiens uitdrukkingloze ogen alleen tot leven kwamen als ze mevrouw Maroño voor zich hadden, op wie hij sinds de verhuizing non-stop loerde. Je moest blind zijn of volslagen achterlijk om de wanhopige pogingen niet te zien die dat sneue varken deed om bij haar in de buurt te komen, want elke keer dat ze naar de voortuin ging om met haar kinderen te ravotten, amper aangekleed met een korte lycra legging en een sport-bh die binnen de kortste keren aan haar lijf *kleefden* door het water uit de sproeier waar ze lachend met de koters om vocht, kwam die spekkige bleekscheet zijn huis uit *gestormd* en deed hij alsof hij zijn opa en oma's auto ging wassen, een klusje waar hij een gruwelijke hekel aan had maar dat hij nu opknapte zonder dat

de oudjes zoals voorheen hun longen uit hun lijf moesten schreeuwen, of moesten dreigen zijn computer of telefoon af te pakken. En wat een toeval ook dat elke keer dat mevrouw Marian naar het terras liep om in haar bikini te gaan zonnen die mammoet van een gozer drie minuten later opdook, zijn lijf in een zwembroek gepropt die maar net paste en een T-shirt in tentformaat, waarmee hij die uitpuilende massa die zijn buik was dacht te bedekken, en met een zonnebril om zijn ogen te verbergen, die obsessief staarden naar het geoliede vlees van mevrouw Marian, die twee bedjes verderop lag, zich totaal onbewust van de hitsige zuchten van het varken en het incidentele gesjor waarmee die enorme klojo zijn stijve pikkie probeerde te verschuiven zodat het niet opviel. Maar het treurigst van alles waren zijn herhaalde pogingen om aan te pappen met het kroost van de dame, Andrés met zijn piepstemmetje en de verwende huilebalk Miguel, bij de burens in het villapark ook wel bekend als ‘Andy’ en ‘Micky’, een bizar vertoon van kneuterigheid aangemoedigd door de Maroño’s, God mag weten waarom want gringo’s waren ze echt niet, het was een en al interessantdoenerij, en nog lachwekkender was het als de dikzak tijdens de spelletjes in de tuin naar ze riep, hijgend als een bizon achter de bal aan rende na een schijnbeweging van Andy, hielenlikkerig dienstbaar Micky’s capriolen toejuichte, en dat alleen om het recht te verwerven op een uitnodiging voor een kopje thee in het huis van de burens om zo, hoe kort ook, te kunnen

genieten van de aanwezigheid van de vrouw van zijn dromen, koningin van en hoofdrolspeelster in zijn allervunzigste seksfantasieën, heerseres over de stroperige stroom die de slijmjurk er elke nacht trouw uit kneedde, soms tot het allang licht was, denkend aan haar en haar pijpmondje, haar strakke billen, haar weelderige tieten, klaarwakker doordat hij zo naar die vrouw smachtte, door de hitte in zijn lijf sinds de eerste keer dat hij haar uit haar witte SUV had zien stappen, het bruisende gevoel dat hem deed denken aan de bubbels in de champagne waarmee zijn opa en oma op oudejaarsavond proostten en waar hij stiekem slokjes van nam als de oudjes zaten te suffen; het was een soort duizeling die als zij er niet was beklemmend werd en leeg, een tektonische breuk die plotseling zijn ziel openspleet, elke avond wanneer hij weg moest uit het huis van de burens omdat meneer Maroño thuiskwam van zijn werk en de kinderen in bad moesten en hun huiswerk moesten afmaken en mevrouw Marian hem met haar zoetste en warmste stem vroeg of hij misschien naar huis kon gaan, het was al laat en zijn opa en oma vroegen zich vast af waar hij was, en ze gaf hem een speels klopje op zijn rug en liep glimlachend met hem mee naar de voordeur en de dikzak kon niet anders dan terug naar huis lopen, met zijn staart tussen zijn benen en de geur van mevrouw Marian – volgens hem een mix van Carolina Herrera, mentholsigaretten en een vleugje zuur van de zweetdruppeltjes in haar décolleté – nog kringelend in zijn neus, en tevergeefs pro-

beren om de groeiende leegte op te vullen met reality-programma's en dubbelzinnige tekenfilmpjes die zijn opa en oma afkeurden, en stapels fabriekskoekjes en cakejes en enorme troggen in melk verzopen cornflakes, om vervolgens de trap op te vluchten en zich op te sluiten in zijn kamer met airco, waar hij zat te ruften en porno keek op de nieuwe laptop die de oudjes hem voor zijn vorige verjaardag hadden gegeven en waarvan het geheugen al bijna vol zat met hitsige filmpjes die Franco downloadde van bepaalde fora en websites, plaatjes van tieten en kutten en konten die hem rond die tijd begonnen tegen te staan maar waar hij toch naar keek, urenlang, puur uit gewoonte. Hoe kon hij anders de vlammen doven die aan zijn binnenste likten, hem tot wanhoop dreven?

Want er was iets vreemds aan de hand met die ranzige dikzak sinds mevrouw Marian haar intrede had gedaan in zijn leven: alle porno waar hij naar keek vond hij rotzooi, ridicule nepperij, die wijven die hun benen spreidden, de kerels die hem erin stopten, allemaal net plastic en dan die plichtmatige bewegingen, het was één grote teleurstelling, dikke vette bullshit. Dat donkere chickie bijvoorbeeld, met dat korte haar, naar wie Franco maandenlang verlekkerd of bijna idolaat had gekeken vanwege haar veronderstelde voorliefde voor maagdelijke pubers, vond hij er nu uitzien als een of ander sletje uit een drugsnest, sowieso was ze te jong om overtuigend een cougar te kunnen spelen, en het ontbrak

haar totaal aan de elegantie en de klasse waar mevrouw Marian van bulkte, zelfs wanneer ze de allersaaiste dingen ondernam: hij hoefde haar maar tegen de bar in de keuken te zien leunen terwijl ze via de draadloze telefoon met een vriendin belde, met een sigaret tussen haar uitgestrekte vingers, en de bovenkant van haar blote voet die over de o zo gladde huid van haar gespierde kuit wreef. Niet te vergelijken met die nepwijven naar wie Franco met zijn puberbrein tot op dat moment vurig en waanzinnig had verlangd; bijvoorbeeld ook die andere, de eerste van een lange lijst pornoactrices door wie de dikzak geobsedeerd was geweest sinds zijn opa en oma op zijn elfde thuis internet namen: die wat oudere blonde griet met lichtblauwe ogen die gilte en giechelde, terwijl haar grote rozige tieten er lustig op los schommelden en een groep misdadigers haar om beurten besprong. Hoe vaak had Franco wel niet manisch zitten rukken met die sloerie voor zijn neus, die hij er nu, als hij diezelfde filmpjes bekeek, de oudste op de harde schijf van zijn computer, vond uitzien als een verlepte heks, griezelig en weerzinwekkend, met haar afbrokkelende tanden en vale huid, doortrokken van groene aders als die van een muurgekko. Een wereld van verschil met de gouden teint van mevrouw Marian die op haar buik naast het zwembad lag te zonnen, de bandjes van haar bovenstukje losgemaakt zodat ze geen witte randjes op haar goddelijke rug zou krijgen, en die appetijtelijke billen, die zich in al hun glorie precies in Franco's blikveld

bevonden, zo echt en zo dichtbij dat hij alleen maar naar de rand van het zwembad zou hoeven zwemmen en een hand uit het water zou hoeven steken om te kunnen voelen dat ze zo glad waren als een rijpe perzik: het perfecte kontje dat alle andere kontjes op de aardbol deed verbleken, en dat op een dag, Joost mag weten hoe, of wanneer, of in welke omstandigheden, van hem zou zijn, van hem alleen, zodat hij eraan kon zitten en erin kon knijpen en bijten en zijn tong eroverheen kon laten glijden en het genadeloos kon doorboren totdat ze huilde van genot en schrik, telkens zijn naam riep, ‘Franco’, zijn snikkel van top tot teen in haar begraven, ‘Franco’, zij die hem smeekte om harder te stoten, ‘Franco, harder, papacito’, tot ze klaarkwam, het ene orgasme na het andere, en hij haar onderspoot met warm zaad om hem er daarna weer in te rammen, en zo ging zijn verwrongen geest de hele nacht non-stop door, en ook de hele dag, als hij kans zag, wanneer zijn opa en oma in het weekend naar de club gingen en de dikzak zich in zijn kamer kon opsluiten zonder dat er iemand aan zijn kop zeurde, zijn porno kon kijken met een koptelefoon op en de beduidelde filmpjes kon oplappen met scènes van eigen makelij, mevrouw Marians gezicht op de ordinaire smoelen van de pornosterren kon plakken, met zijn keiharde pik in zijn hand, zijn broek op zijn enkels, keer op keer haar naam fluisterend; hij riep haar op met dichtgeknepen dijen en ogen en knarsende tanden, doorkruiste de afstand die hen scheidde als een geest die zich plotseling

bevrijdt van de immense homp vlees die op het bed rust, en daar vloog hij, gewichtloos, dwars door het raam van zijn kamer en de muren van het huis van de burens, zocht overal tot hij haar aantrof, zittend op de bank in de woonkamer met haar man en kinderen: hij aan de ene kant en zij aan de andere, de twee scharminkels in het midden, leunend op de kussens, het hoofd van de kleinste tegen een van mevrouw Marians verrukkelijke tieten aan, die half uit haar luchtige slipdress pulde, de lippen van het slaapdronken jochie raakten bijna de donkere tepel die door de stof heen prikte, een knopje van zacht vlees dat hard wordt als Franco het met zijn onzichtbare vingers aanraakt, eerst behoedzaam, dan ruiger, wanneer hij haar hoort zuchten en ziet wiebelen op de bank, opgewonden door het gekneed, het gekriebel dat opeens ruwer wordt, vochtiger, een ectoplastische mond die gretig zuigt en bijt en haar uiteindelijk een onwillekeurig gekreun ontlokt. Wat was er toch aan de hand, zou ze zich afvragen. Waarom was haar vulva ineens kletsnat? Waarom voelde ze haar borst kloppen van onverklaarbaar genot, ze zat toch gewoon in de woonkamer van haar huis met haar man en kinderen naar een spelprogramma te kijken? En wat was in hemelsnaam die koortsige kracht die haar dwong om haar benen te spreiden, haar verrukkelijk agressief penetreerde waardoor ze met haar handen wapperde en zat te kronkelen en ten slotte explodeerde in een gesmoorde climax, voor de ogen van haar familieleden die haar bezorgd aangaap-